

Vincent Fortier

FENOMENE NATURALE

ROMAN

Traducere din limba franceză de
Felicia Mihali

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2021

Mi-a fost imposibil să scriu de mână scrisorile de adio.

Așa că le-am scris la calculator, un MacBook Pro. După care le-am pus pe un stick.

Iată-mă acum la un centru de fotocopiat ca să imprim cele două documente: patru pagini recto – 201, respectiv 355 de cuvinte. Ce poate fi mai *glamour* de-atât?

Îmi târăsc picioarele pe covorul uzat până la mașina Xerox.

Un tânăr trece repede pe lângă mine ca să-și recupereze teancul de foi scuipat de imprimantă. Scrisorile mele de sinucigaș rătăcite printre lucrările lui de sesiune.

Aș vrea ca tipul să le citească și să mă implore să nu fac chestia asta.

E frumos. Înalt și subțire. Roșcat, cu părul creț. Pomeți roșii, de parcă s-ar rușina tot timpul. Dacă pielea mea ar fi la fel de albă ca a lui, și eu aș arăta la fel de mișto. Îmi vine să i-o trag pe loc. Am putea fotocopia momentul în memorie. După care am pleca împreună. Aș fi *Daddy*-ul lui. L-aș aștepta acasă după muncă. L-aș întreba cum i-a fost ziua. L-aș invita la restaurant. L-aș lua în brațe. Am fi fericiți.

— Sunt ale dumneavoastră?

— Mulțumesc!

Tot ce îmi doresc în acest moment este ca acest „dumneavoastră” să mă trăsnească pe loc. Să cad lat lângă mașina Xerox 3225. Conturul cadavru-lui meu să fie trasat cu creta pe covorul gri uzat. Scrisorile mele de adio să fie depuse într-un sac Ziploc, drept piese incriminatorii. Roșcovanul să fie acuzat de omor. Vina lui: exces de politețe.

Nimeni n-a murit însă. Ar fi fost poate mai simplu. Așa, tot eu va trebui să mă ocup de toate.

LAS CELE DOUĂ SCRISORI de adio în cutia în care păstrez corespondența pe care nu o mai citesc. Mă îndrept apoi cu pași grei spre dormitor, deschid dulapul și mă așez pe pat.

Cântăresc opțiunile. Cămașă lungă de noapte, din satin roz, *bodysuit* din dantelă neagră, fustă cu buline, maiou din latex... Haine achiziționate în ultimele luni și pe care le încerc din când în când. Numai așa, de formă. Aș putea să-mbrac o rochie, să mă întind pe linoleumul rece din bucătărie și să aștept ca razele soarelui să ne încălzească. Aș putea să optez pentru un neglijeu și să mă simt frumos.

Uneori, când îți pui dantelă și satin, te simți mai bine decât atunci când ieși un tip pe la spate.

M-am întrebat adesea ce s-ar întâmpla dacă aș muri brusc. Cum ar reacționa părinții mei când ar veni să golească apartamentul în care am locuit? Ce ar spune mama când ar deschide ușa din stânga a dulapului și s-ar trezi deodată în fața garderobei mele secrete? Ce ar crede tata? Ar căuta oare o explicație? Ar discuta ei despre asta? De parcă ar avea nevoie de un motiv să o facă.

M-am gândit să le las o notă, lipită pe ușă, în interior: „Nu vă puneți întrebări. Asta dacă doriți să-l faceți fericit pe băiatul din mine.”

Acum întrebarea e alta: ce vor crede părinții mei când or să mă vadă tot așa de alb ca dantela pe care o port? Rochia albă din dantelă este un *must*. Face ca moartea să fie așa, mai poetică. În plus, nu a părăsit niciodată dulapul.

Privesc în pământ.

Scotocesc prin garderoba mamei. Devin mama. Nu vreau să știu nimic despre ea. Mamă, unde ești? De ce nu răspunzi? Nu e ce crezi. Nu face ochii ăștia. Dă-i mamei picioarele alea. O să ți se îndesească părul. Păr = tata. Numai că nu e la fel, Doamne ferește! Tu ești încă lipit de mama. Legat de buric. Pierdut în fustele ei. Prezent în rugăciunile ei. Băiatul mamei. Dacă ar vedea ea chestia asta! Părul scurt. Urechile găurite. Corpul tatuat. Voalurile de tul. Sclipiciul. Așa își dorea și ea să arate. Haide, măi fată! Fii mândră! Capul sus!

O să mă îmbrac în rochia albă de dantelă. Fără bijuterii. Fără tocuri. Fără oă.